

Homilie op 16-10-2022, 29^e zondag door het jaar, Jaar C.

Dierbaren,

“Zou God dan geen recht verschaffen aan zijn uitverkorenen die dag en nacht tot Hem roepen, of zal Hij ten opzichte van hen onbewogen blijven (Lc 18,7)?” Dat is de vraag waar Jezus’ gelijkenis van de onrechtvaardige rechter op uitloopt, en daarmee de reden bij uitstek waarom wij steeds moeten *“bidden, en daarin niet versagen”* (Lc 18,1). Het is het centrale thema van deze heilige Mis.

“Zou God dan geen recht verschaffen aan zijn uitverkorenen die dag en nacht tot Hem roepen, of zal Hij ten opzichte van hen onbewogen blijven?” De Heer geeft zelf antwoord op zijn vraag: *“Ik zeg u: Hij zal hun spoedig recht verschaffen”* (Lc 18,8). Waarom zegt Jezus dat? Om ons allemaal een hart onder de riem te steken als wij het soms moeilijk hebben met bidden. De Heer wéét dat dat soms gebeurt, en als Hij ons in zijn vraag Gods *“uitverkorenen”* noemt, *“die dag en nacht tot Hem roepen”*, dan verwijst Hij daarmee naar de oude Psalm die Hij – Gods Uitverkorene bij uitnemendheid – later zelf zou bidden op het kruis, in uiterste doodsnood: *“Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten, ver van mijn roepen om uitkomst, ver van mijn schreien om hulp. Bij dag roep ik, mijn God – Gij blijft zwijgen, bij nacht – en ik word niet gestild”* (Ps 22,1-2). Jezus heeft de geestelijke worsteling van Job tot in de uiterste diepte doorleefd. Job bracht zijn pijn als volgt onder woorden: *“Al sta ik in mijn recht, ik heb geen verweer, ik kan mijn rechter slechts smeken om genade. Maar Hij luistert niet eens naar mijn roepen, al weet ik zeker dat Hij me hoort”* (Job 9,15-16).

En dan horen wij vandaag uit Jezus’ eigen mond: *“Zou God dan geen recht verschaffen aan zijn uitverkorenen die dag en nacht tot Hem roepen, of zal Hij ten opzichte van hen onbewogen blijven? Ik zeg u: Hij zal hun spoedig recht verschaffen”* (Lc 18,7-8). Het lijkt duidelijk in tegenspraak met de beide teksten die wij zojuist in herinnering riepen.

Tegelijkertijd weten we, dat dat niet kan: Schriftteksten zijn – als Woord van God – niet met elkaar in tegenspraak. Laat ons proberen, het wat beter te begrijpen. Daarbij mogen wij te rade gaan bij de Tweede Petrusbrief, die ons leert: *“Eén ding echter, vrienden, mag u niet ontgaan: Voor de Heer is één dag als duizend jaren en duizend jaren als één dag”* (2 Pe 3,8). Een heel bijzondere tekst, die ons duidelijk maakt, dat tijd voor God iets anders is dan voor ons, hier op aarde. Wij zijn maar kleine mensen, en onze aardse manier van meten wordt door God oneindig overtroffen. En dat betekent, dat Gods *“spoedig”* voor ons gevoel toch lang kan duren. Hij zei het al aan de profeet Habakuk: *“... het visioen, al*

wacht het de vastgestelde tijd nog af, hijgt niettemin naar zijn vervulling: het vertelt geen leugen. Al blijft het ook uit, geef het wachten niet op, want komen doet het beslist, en het komt niet te laat” (Hab 2,3).

“Al blijft het ook uit, geef het wachten niet op”. Het is een oproep tot geduld, een oproep ook tot hoop, dat “veilige en vaste anker van onze ziel” (Heb 6,19). Een oproep tenslotte tot overgave vol vertrouwen aan Gods liefdevolle, vaderlijke zorg voor ieder van ons. Dat is de gesteltenis die Hij graag bij ons ziet; dat is de achtergrond van waaruit wij God in ons gebed iets mogen vragen. Jezus zelf heeft het ons voorgedaan: Hij bad op de Olijfberg: “Vader, als Gij wilt, laat dan deze beker Mij voorbijgaan. Maar toch: niet mijn wil, maar uw wil geschiede” (Lc 22,42).

“Uw wil geschiede, op aarde zoals in de hemel” (Mt 6,10). We bidden het zo vaak, zonder altijd de diepgang van die bede te beseffen. Maar naarmate wij daar meer van doordrongen worden, wordt ons leven ook vrijer, wordt ons gebed ook vrijmoediger, in alle nederigheid. Laat ons nooit uit kleinmoedigheid een vraagteken zetten achter Gods Liefde voor ons, maar integendeel een groot uitroepteken! Dan kan ook dat prachtige woord van de Heer in vervulling gaan: “Alles wat ge in het gebed vraagt, gelooft dat ge het al verkregen hebt, en ge zult het verkrijgen” (Mc 11,24). We weten immers, dat God zijn uitverkorenen spoedig recht zal verschaffen (vgl. Lc 18,8), dat Hij, als echte Vader, het allerbeste met ons voorheeft, en dat Hij ons daarom zal geven wat het beste is (vgl. Mt 7,7-11), zelfs als wij nu nog niet inzien wat dat is (vgl. Job 42,3; Ps. 73,2). “Al blijft het ook uit, geef het wachten niet op, want komen doet het beslist, en het komt niet te laat” (Hab 2,3). Eens zullen we het mogen zien, want “niets is verborgen dat niet openbaar gemaakt, niets geheim dat niet bekend zal worden en aan het licht zal komen” (Lc 8,17). En naar dat licht zijn wij onderweg (vgl. 1 Pe 2,9)!

Dierbaren, laat ons dan met volharding onze armen in gebed naar de hemel uitstrekken, zoals Mozes in de eerste lezing (vgl. Ex 17,11); laat ons onze naasten in hun gebed ondersteunen, zoals Aäron en Chur dat deden (vgl. Ex 17,12), laat ons bij de leer blijven die wij gelovig hebben aanvaard, zoals Paulus in de tweede lezing zei (vgl. 2 Tim 3,14). Dan zullen wij, als de vijf wijze maagden, de Bruidgom met brandende lampen tegemoet mogen gaan als Hij komt (vgl. Mt 25,1-13). En dan zal de Mensenzoon bij zijn komst het geloof op aarde vinden (vgl. Lc 18,8). Amen.